

Peri ve Kirpi

Jane MEADOW

Peri ve Kirpi

Jane MEADOW

Güneşli bir çayırda Pip adında minik bir peri havada vızıldayarak uçuyordu. Gümüş damarlı, yarı saydam kanatları cam gibi parlıyordu. Şeftali rengi sıcak bir teni, bal sarısı dalgalı saçları ve parlak gök mavisi gözleri vardı. Pip çiçeklerin ve ağaçların çok yukarısında uçmayı severdi. Küçük, meşe palamudu kabuğundan bir çantası ve minik çiçeklerle işlenmiş yaprak yeşili bir tuniği vardı. Pip için her gün yeni bir uçuş macerasıydı.

Bir sabah Pip ařağıda yuvarlak bir kirpi fark etti. Yumuřak kahverengi dikenlerinin uęları krem rengiydi, yuvarlak bej bir karnı ve boynunda kųçük kırmızı bir atkısı vardı. Kųçük, ۆrme bir ęim sepeti tařıyordu. "Merhaba!" diye seslendi Pip, yanına konarak. "Ben Pip. Benimle uęmak ister misin?" Kirpi bařını salladı. "Ben Bramble," dedi. "Ve hayır, teřekkųrler. Uęmayı sevmiyorum."

Pip başını yana eğdi. "Uçmayı sevmiyor musun? Ama uçmak en güzel şey!" Bramble nazıkçe gülümsedi. "Benim için değil. Ben yeri severim. Burada o kadar çok küçük harika şey var ki." Pip etrafına bakındı. Aşağıdaki minik şeyleri hiç fark etmemişti. "Ne tür harikalar?" diye sordu. Bramble burnuyla işaret etti. "Gel ve gör," dedi. "Sana en sevdiğim yeri göstereceğim."

Bramble, Pip'i minik bir mantar köyüne götürdü. Kırmızı şapkalı, beyaz benekli küçük evler yosunlu bir yol boyunca dizilmişti. "Mantar Köyü'ne hoş geldin," dedi Bramble gururla. Pip'in gözleri kocaman açıldı. "Ne kadar küçük!" diye fısıldadı. "Ve ne kadar kusursuz!" Minik sokaklarda yürüdüler; mantarlar küçük şemsiyeler gibi duruyordu. Pip daha önce hiç böyle keşfe çıkmamıştı.

Bramble, Pip'e kapısı tam onun boyuna göre olan bir mantar ev gösterdi. "Burası belediye başkanının evi," dedi. Pip içeri göz attı. İnce dallardan ve yapraklardan yapılmış minik mobilyalar gördü. "İnanılmaz!" dedi. "Ben genelde böyle yerlerin üzerinden uçarım. Neleri kaçırdığımı hiç bilmiyordum." Bramble'ın bıyıkları sevinçle kıpırdadı. "Daha fazlası var," dedi. "Beni takip et!"

Çim saplarından yapılmış bir tünelden sürünerek geçtiler. Pip'in kanatları arkasında düzgünce katlanmıştı. "Bu tıpkı gizli bir geçit gibi!" diye kıkırdadı. Bramble başını salladı. "Ben ona Yeşil Tünel diyorum. Çakıltaşı meydanına çıkar." Pürüzsüz çakıltaşlarının bir daire oluşturduğu küçük, açık bir alana çıktılar. "Vay canına!" dedi Pip. "Burası minik bir kasaba meydanı!"

Çakıлтаşı meydanında bir çiy damlasından yapılmış minik bir çeşme buldular. "Bak!" dedi Bramble. "Bu bir dilek kuyusu." Pip ellerini çırpı. "Bir dilek tutalım!" Gözlerini kapadı. Bramble da gözlerini kapadı. "Ne diledin?" diye sordu Pip. "Seninle daha çok macera diledim," dedi Bramble. Pip gülümsedi. "Ben de aynı şeyi diledim!"

Sonra devrilmiş bir kütüğün üzerine kurulmuş bir mantar köyünü keşfettiler. İnce dallardan yapılmış minik köprüler şapkaları birbirine bağlıyordu. "Burası en yüksek köy," dedi Bramble. "Ama tırmanabiliriz." Pip köprülere baktı. "Sadece uçarak çıkabilirim," dedi. "Ama tırmanmak daha eğlenceli görünüyor!" Dikkatlice, adım adım tırmandılar ve en tepeye ulaştılar. "Başardık!" diye sevindi Pip.

Kütüğün tepesinden aşağıda koca bir minik köyler dünyası gördüler. "Ne kadar çoklar!" dedi Pip. "Bu çayırın üzerinden yüz kere uçtum, ama bunların hiçbirini görmedim." Bramble gülümsedi. "Çünkü hep yukarı bakıyordun. En güzel maceralar burada, aşağıda." Pip başını salladı. "Haklısın. Bana gösterdiğin için sevindim."

Aşağı inerlerken Pip'in ayağı yosunlu bir yerde kaydı. Yuvarlanıp yumuşak bir yaprak yığınının üstüne düştü. "İyi misin?" diye sordu Bramble, koşarak yanına gelerek. Pip doğruldu ve güldü. "İyiyim! Bu aslında eğlenceliydi!" Yaprak yeşili tuniğini silkeledi. "Macera yaşamamanın tek yolu uçmak değil," dedi. Bramble'ın gözleri parladı. "Kesinlikle!"

Pip, Bramble'a baktı. "Biliyor musun, eskiden herkesin uçmayı sevdiğini sanırdım. Ama sen sevmiyorsun, ve bu sorun değil. Yerdeki maceralarımız da bir o kadar heyecanlı!" Bramble başını salladı. "Ben de maceralar için fazla yavaş olduğumu sanırdım. Ama seninle kendimi cesur hissediyorum." Pip ona nazikçe sarıldı. "Arkadaşların aynı şeyleri sevmesi gerekmez," dedi. "Bizi özel yapan da bu."

Bramble'ın bıyıkları kıpırdadı. "Peki, sırada neyi keşfedelim?" Pip bir an düşündü. "Dere kenarındaki mantar köyüne ne dersin?" diye önerdi. "Bir kere yukarıdan görmüştüm, ama içine hiç girmedim." Bramble'ın gözleri parladı. "Bir kestirme biliyorum!" Birlikte yola koyuldular, yeni bir yer seviyesi macerasına hazırıldılar.

Minik mantarlardan oluşan bir izi takip ederek dereye vardılar. Orada, kıyıda mavi şapkalı mantarlardan bir köy duruyordu. "Burası Mavi Köy," dedi Bramble. "Mantarlar geceleri parlar." Pip şaşkınlıkla nefes aldı. "Gerçekten mi? Akşamüstü geri gelmeliyiz!" Köyü keşfettiler, minik evlere göz attılar ve tek bir çim yaprağından yapılmış bir köprüden geçtiler.

Güneş batmaya başlarken Pip ve Bramble pürüzsüz bir taşın üstüne oturdular. "Yerin bu kadar büyümlü olabileceğini hiç bilmiyordum," dedi Pip. "Seninle tanıştığım için sevindim, Bramble." Bramble gülümsedi. "Ben de uçmayı sevmediğimi söylediğimde senin uçup gitmediğine sevindim." İlk yıldızların belirşini izlediler. "Dostluk, birlikte yeni şeyler denemektir," dedi Pip.

O günden sonra Pip ve Bramble minik mantar köylerini birlikte keşfettiler. Pip hâlâ yükseklerde uçmayı severdi, ama arkadaşıyla maceralar için hep yere geri dönerdi. Bramble hâlâ uçmayı sevmezdi, ama Pip'in gökyüzü hikâyelerini dinlemeye bayılırdı. Farklı ilgi alanlarının dostluğu daha eğlenceli kıldığını öğrendiler ve her gün yeni bir yer seviyesi macerası getirdi.

Ve eğer bir gün o çayıra yolunuz düşerse, mantar köylerine dikkatle bakın. Gümüş damarlı kanatları olan minik bir periyle kırmızı atkılı bir kirpi görebilirsiniz; Yeşil Tünel'den sürünüyor ya da bir dal köprüsüne tırmanıyor olabilirler. Onlar her zaman yeni bir maceraya hazırdır ve arkadaşların birlikte en güzel zamanı geçirmek için aynı şeylerden hoşlanması gerektiğini kanıtlarlar.